

98
OPĆINA

519
ODLIKAŠA

8
UČENIKA
GENERACIJA

1714 stipendista!

NOVOSTI

Ideje vrijedne širenja na TEDx sceni u Sarajevu

U subotu, 29. oktobra, sa početkom u 13:00 sati u prostorijama kina Meeting Point, održana je TEDx konferencija – TEDx StariGrad, koju su organizovali Fondacija Hastor i IASTELC Sarajevo u suradnji s partnerima.

Tokom višesatnog programa posjetitelji su imali priliku svjedočiti istinski inspirativnim pričama i sjajnim idejama koje su ovogodišnji govornici odlučili podijeliti sa publikom.

Zanimljive teme i još zanimljiviji govornici privukli su pažnju mnogobrojnih građana zbog čega su ulaznice za ovaj događaj rasprodane u vrlo kratkom vremenskom periodu. Govornici na ovogodišnjoj TEDxStariGrad konferenciji bili su: Senad Alibegović, Almir Mukača, naša stipendistica Adisa Bolić, Edin Mehić, Almir Badnjević, Denis Agović, Vedran Peršić, Samir Beharić, Ismir Omeragić, Tomislav Cvitanušić, Emir Salkić, Damir Marjanović te mladi World Scholars Cup Debate tim, grupa osnovaca i srednjoškolaca koji će ovoga mjeseca, na poziv Yale univerziteta nastupiti na Tournament of the Champions World Scholars Cup turniru. Jedno je sigurno – prostorije kina Meeting Point 29. oktobra svjedočile su susretu izuzetno uspješnih ljudi koji su recept svog uspjeha i svoje ideje podijelili sa prisutnim tragačima znanja, a iz sale ovog kina poslata je jedinstvena poruka – Bosna i Hercegovina je itekako bogata perspektivnim ljudima i kvalitetnim idejama koje s hrabrošću možemo lansirati u svijet.

Započevši kao četverodnevna konferencija u Kaliforniji prije 30 godina, TED je narastao kao potpora onima koji u svijetu razmjenjuju ideje s više inicijativa. TED je skraćenica za Technology, Entertainment i Design – tri široke teme koje kolektivno oblikuju našu budućnost, ali sam događaj je širi od toga, jer se na TED-u predstavljaju ideje iz različitih disciplina. Misija TED-a su "ideje vrijedne širenja". Pod tim sloganom se podrazumijeva da je TED posvećen da milionima tragača za znanjem daje pristup

najvećim misliocima i predavačima. U duhu ideja vrijednih širenja, TED je stvorio program pod nazivom TEDx koji predstavlja program lokalnih, nezavisno organiziranih događaja koji povezuju ljude u širenju iskustava u TED stilu. Na TEDx sceni predstavili su se individualci sa različitim životnim pričama koji su, uprkos životnim preprekama i osporavanjima okoline, istrajali u ostvarivanju svojih ciljeva i snova, ljudi koji su svojim djelima promijenili i pokrenuli nabolje sredinu u kojoj žive i rade.

NOVOSTI

POTPISANI UGOVORI O STPENDIRANJU 232 STUDENTA

U subotu, 12.11. su u prostorijama ASA Prevent grupacije potpisani ugovori o stipendiranju studenata-stipendista Fondacije Hastor. Nakon uspješno potpisanih ugovora o stipendiranju osnovaca i srednjoškolaca, 232 studenta sa svih univerziteta na području Bosne i Hercegovine stekla su pravo na potpisivanje ugovora i na sticanje statusa stipendiste Fondacije Hastor za akademsku 2016/17 godinu. Ovim činom 232 studenta formalno i pravno postali su stipendisti najveće fondacije u Bosni i Hercegovini i time preuzeli privilegije i obaveze koje im ovaj status donosi. Ovom prilikom studentima se obratio i učitelj Ramo i poželio im puno uspjeha u novoj akademskoj godini, a članovi administracije Fondacije Hastor upoznali su studente sa pravilima Fondacije i sa načinom njenog rada. Velika sala ASA grupacije danas je odisala posebnošću. Dvjesto trideset dvoje

mladih, ambicioznih i izuzetno motiviranih ljudi upravo su na ovom mjestu napravili jedan veliki korak ka ostvarenju snova, a ideal obrazovanja, duh filantropije i jedna velika doza optimizma vladali su ovim susretom.

Svim našim studentima želimo puno sreće i dobrih rezultata u njihovim pohodima ka uspjehu!

Džulisa Otuzbir

PROMOCIJA U ZENICI

Pregledavajući pristiglu poštu pročitah i naslov „Promocija u Zenici“. Sa posebnom pažnjom pročitah tekst i odlučih se da sa Fadilom prisustvujem promociji diplomanata u Zenici 22.10.2016 od 11 sati.

Na ulazu u Arenu u Zenici, prema ranijem dogovoru, sretoh se sa Bitić Sakibom, studentom 4. godine Građevinarstva u Zenici, inače stipendistom Fondacije Hastor koji mi je i poslao poziv. Sakib nas uvede u salu Arene, upozna sa svojim roditeljima i bratom, smjesti pored njih, a on ode da zauzme svoje mjesto slavljenika. Dok gledam tu veliku salu Arene u Zenici punu pameti, jer tu je preko 400 diplomanata plus profesori fakulteta u Zenici, podsjeti me događaja kad sam prisustvovao mojim sinovima na dodjeljivanju diploma elektroinženjera. Iz tih razmišljanja vrati me u stvarnost glas spikera koji poče da poziva slavljenike. Između ostalih prozva i Bitić Sakiba koji dobi diplomu Povelje dekana kao najbolji

student treće godine Građevinarstva 2015/2016. u Zenici sa prosjekom 9,54. Vidim radost i uzbudjenje kod Sakibovih roditelja, a i mene obuze posebna radost što Fondacija Hastor stipendira ovako vrijedne studente i poželje da imamo što više stipendista koji će postizati visoke rezultate za pokazano znanje.

Ramo Hastor

/ STIPENDISTI

AMILA MEKIĆ

DREVNA VJEŠTINA UPORNOSTI

Karate, borilačka vještina donešena sa Dalekog istoka mnogo je više od onoga za šta se najčešće veže. Kao i svaka borilačka vještina stasala u tom podneblju, ona sa sobom nosi filozofiju življenja i učenja. Amila Mekić, stipendistica Fondacije Hastor, je karatistkinja. Ne bilo kakva, već izvrsna; čini se da je upravo izvrsnost ono što je odlika mnogih stipendista. Ono što je zadnjih dana krasiti je i prvo mjesto na državnom takmičenju Karatea u Tuzli što je i naš povod za razgovor sa njom.

Amila Mekić student je Poljoprivredno-prehrambenog fakulteta u Sarajevu. U karate klubu Champion trenira sedam godina a Karateom se bavi ukupno trinaest. Kada smo je upitali o njenim počecima rekla je:

“Karate sam počela trenirati zahvaljujući mom ocu koji me je i upisao. Na početku mi se sve to nije svidjelo, kao ni jednom drugom nezrelom djetetu. Radili smo pojedinačne tehnike, kate borbu sa zamišljenim protivnikom, i od svega tada najgoreg, trener nam nije davao po pola sata da ustanemo iz stava. Kao mala nisam znala šta je karate i bilo mi je sve to dosadno, pa me je sestra „vukla“ za uši da idemo na trening, a ja sam, naravno, išla plačući. Kada sam položila sve pojaseve i došla do smeđeg, počela sam trenirati borbe. Odjednom mi se pojavilo interesovanje za to izvođenje tehnika prema protivniku.”

Iako nas riječ Karate, na prvu, navodi da pomislimo na američke filmove, agresivnost, tuču itd. on je zapravo mnogo više od toga kako nam je rekla i sama Amila:

“Vremenom dok sam odrastala i takmičila se, shvatila sam šta je to ustvari karate. Karate nema agresivnu notu, kao što to neki tako doživljavaju. Karate za širu javnost postoji kao vještina iz sedamdesetih, koja

je nastala u Japanu, a koju je Amerika komercijalizirala. Međutim, to nema nikakve veze sa današnjim karateom. To je sport koji je ušao u Olimpijske igre, koji ima pravila, kontakte, tj. za svaki prejaki udarac se dobija kazna. Dakle, to nije sport gdje se možemo tući, već karateom vježbamo samokontrolu i vještinu koju trebamo najbolje pokazati. Tako da mi se brzo pojavila ljubav prema karateu, odnosno taj neki žar za karateom.”

Mnogi studenti danas od obaveza nejčešće biraju samo fakultet, ali ne i naša stipendistica. Godine upornosti, rada i odricanja nose sa sobom poteškoće, ali i rezultate. No pitanje koje se doista nameće jeste ono motivacije. Šta je Amili motivacija za rad?

“Motivacija za bavljenje karateom nikada ne može biti novac, nego osobni napredak. Karatisti nisu nimalo zahtjevni ljudi, jako su skromni i na osnovu toga karate ima svoje vrijednosti, razvija našu samosvijest i poštovanje i to je bogatstvo koje pruža ovaj sport. Ovaj sport me je naučio da i poraze i pobjede doživljavam isto, sa ponosom. Naravno na početku je bilo suza, ali vremenom se stvori navika, jer je isto sve i u životu. To je sport koji te nauči pravom sportskom ponašanju.”

Nešto sa čime smo svi upoznati, kada je riječ o karateu su pojasevi različitih boja, gdje crni označava najviše rangirani. Stoga nas je interesovalo i do kog stepena je Amila uspjela doći.

“Sada sam nosilac crnog pojasa I dan, ali u sportskom, takmičarskom karateu postoje crvena i plava boja radi raspoznavanja boraca.”

Svjedoci smo mnoštva slučajeva rivalstva i neadekvatnog ponašanja u sportu. Konflikti, guranje i sl. nerijetko su slike koje možemo

vidjeti na sportskim dešavanjima, posebice kod nas. Karate, kom se ne posvećuje toliko pažnje u medijima, nam je nepoznanica po tom pitanju stoga smo odgovor htjeli dobiti iz prve ruke.

“Sve je jednostavno interesantno. Prije takmičenja borci se pozdravljaju, pričaju jedni sa drugima kao da nisu došli na turnir. Međutim, kada dođe vrijeme takmičarske kategorije odjednom se niko „ne zna“, iako se svi poštaju, cilj je da pobijedi najbolji i onaj ko je najviše trenirao i zalagao se. Uz sva bogatstva koje mi je pružio ovaj sport, uključujući i ovakve situacije me je vezalo za karate i moja je želja da treniram sve dok budem mogla.”

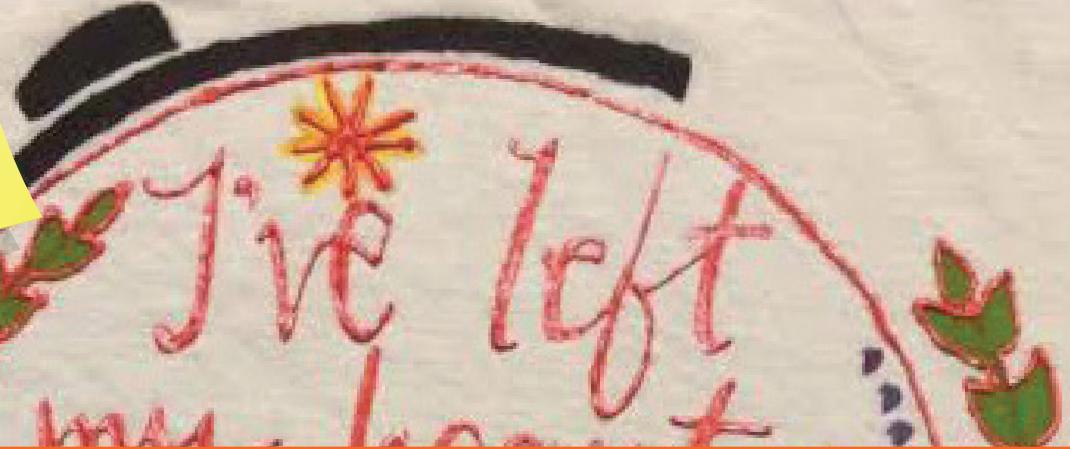
Ono što smo je također pitali jeste i šta je to što bi poručila mladim ljudima i zašto bi im preporučila karate kao dio životnog puta.

“Preporučila bih svim mladim ljudima da treniraju karate, jer meni ovaj sport nije pružio bogatstvo u finansijskom smislu, moje je bogatstvo u pronalasku ogromnog broja prijatelja, svakako uvijek ima rivalstva, ali karatisti su uvijek tu, kada je potrebna bilo kakva pomoć.”

Za sam kraj našeg razgovora sa Amilom Mekić upitali smo je što je to, ustvari, što čini jednog karatistu na što nam je ona odgovorila: “Ono što opisuje jednog uspješnog karatistu je njegova skromnost, zatim da je primjer drugima i da je mentalno jak da postigne ono što želi.”

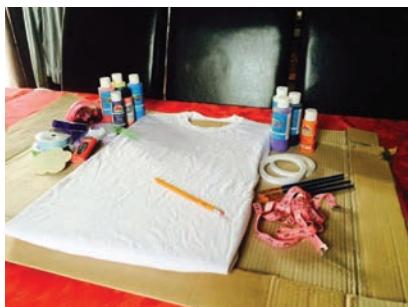
Gledajući u odgovore zaista možemo kazati da Amila Mekić doista jeste primjer onoga čime sama opisuje jednog karatistu. Ona je uporna, uspješna i nadasve zadovoljna sobom i onim što radi i čime se bavi, stoga joj želimo mnogo uspjeha u daljem nastavku njene, kako karate, tako i studentske karijere.

Mirza Okić

URADI SAM

Naša stipendistica Emina Adilović odlučila je sa nama podijeliti postupak izrade i ukrašavanja obične bijele majice.

Potreban pribor i materijal: obična bijela majica (ili bilo koja druga boja koja se vama sviđa), boje za platno, makaze, igla i konac, četkice za bojenje, posuda za vodu, metar, olovka ili hemijska za iscrtavanje sheme, karton, zdjela za iscrtavanje.

01

Uzmite običnu bijelu majicu i stavite je na veći komad kartona kako bi imali čvrstu podlogu za iscrtavanje i bojenje. Uz pomoć metra izmjerite koji dio majice želite obojiti a zatim ubacite karton u unutrašnjost majice pazeći da vam dio koji želite obojiti bude na centru.

02

Da bih dobila opušteniju verziju majice odlučila sam da odsječem okovratnik, pa ako želite da uradite istu stvar uz pomoć metra odmjerite koliko želite odsjeći i označite olovkom. Zatim uzmite makaze i sjecite po označenoj liniji. Nakon što odsječete okovratnik bit će dovoljno da lagano razvučete majicu kako bi se krajevi uvili i poprimili lijepši izgled.

03

Sada prelazite u fazu iscrtavanja sheme za vašu finalnu sliku. Prije toga potražite sliku koju želite iscrtati. Ako već nemate neku ideju, internet vam može pomoći da dobijete neku. Ja sam ideju za svoju sliku potražila na Pinterestu, a vi svakako možete da iskoristite i svoje izvore, kao i svoju spostvenu kreativnost. Pošto jako volim putovati ja sam se odlučila za sliku globusa na kojem je ispisana poruka koja na neki način odražava moju ljubav prema putovanjima. Kako bih iscrtala pravilan krug za globus koristila sam običnu okruglu zdjelu. Uz pomoć hemijske olovke sam iscrtala krug, kao i ostale detalje na slici. Ne morate brinuti da će ostati tragovi od hemijske olovke jer ćete ih prekriti prilikom bojenja.

04

Nakon što ste iscrtali shemu za vašu sliku možete preći na fazu bojenja. Ovdje možete biti izuzetno kreativni. Za bojenje koristite boje za platno, kako bi vaša slika ostala na majici čak i nakon pranja.

05

Kada završite sa bojenjem majicu ostavite da se boja osuši. Najbolje bi bilo da se suši 24 sata kako biste bili u potpunosti sigurni da je majica suha. Na samom kraju podvrnute krajeve na rukavima majice i zašijte samo na dva kraja kako bi izgledalo što opuštenije. Nakon što se boja osuši vaša majica je spremna za nošenje.

Ovo je odličan način da pokažete svu svoju kreativnost. Boja majice, slika, kao i svi ostali detalji na majici mogu biti po vašoj želji. Osim što je obojite, uvjek možete dodati neke druge detalje, ali sve to je stvar vašeg ukusa. Ja sam majicu radila sa svojom prijateljicom, pa tako i vi možete iskoristiti to vrijeme da provedete sa svojim prijateljima, a istovremeno napravite nešto zanimljivo i korisno. Želim vam puno sreće u radu!

Emina Adilović

UČITELJEV KUTAK

23. OKTOBAR

Pregledao sam najave volontiranja i odlučio da posjetim u Novom Travniku Vrhovac Luciju, koja je zakazala volontiranje sa 20 srednjoškolaca u kafiću „Hari“ od 8 do 14 sati. U Donjem Vakufu ću posjetiti Velić Vahidu koja je zakazala volontiranje u motelu „Otoka“ od 10 do 15 sati, sa 8 srednjoškolaca. U Jajcu ću posjetiti Keljalić Jasmina i Žilić Eminu koji su zakazali volontiranje u Zgradi općine od 10 do 15 sati sa 12 srednjoškolaca. Zatim, u Bosanskom Petrovcu posjetit ću Fazlić Dženitu i Bešić Amilu sa 9 srednjoškolaca u prostorijama Crvenog Krsta isto od 10 do 15 sati, a onda ću u Bihaću u Unsko-sanskom koledžu posjetiti Račić Nedžmu i Bilajac Eminu sa 2 srednjoškolaca, gdje je također zakazano volontiranje od 10 do 15 sati. U Bužimu ću završiti posjetu kod Mehić Adisa koji je zakazao volontiranje sa 2 osnovca u hotelu „Evropa“ od 12 do 17 sati. Dakle, posjetit ću 2 osnovca, 51 srednjoškolca i 9 studenata. To je 61 stipendista Fondacije Hastor, preći ću put od oko 700 kilometara.

Iz Vogošće krenuh u 6:50 sati. Tu i tamo bijaše magle ali ja stigoh u Novi Travnik pred kafić „Hari“ pet minuta prije 8 sati. Razgledah kafić i ne bijaše ni Lucije, ni stipendista. Prozvah Luciju koja mi se javi iz Mostara. Obli me hladan znoj. Pitam: „Šta je s volontiranjem?“ Poče da mi objašnjava kako su joj iz administracije rekli da će joj dostaviti spisak nove djece sa kojom će volontirati, pa je ona mislila da do tada ne treba ni držati sastanke. Kad je upitah zašto je najavila sastanak ili što ga nije odjavila Lucija shvati grešku i poče se izvinjavati. Ja joj uputih kritiku, ali je i posavjetovah da se pisanim putem obrati administraciji sa izvinjenjem. Poslije razgovora uputih se za Donji Vakuf. Kako sam stigao ranije naručih Fadili i sebi doručak u motelu „Otoka“. Tačno u 10 sati stiže Vahida. Dok mi razgovaramo o njenom uspjehu na fakultetu, počeše i učenici pristizati. Vahida mi reče da djeca iz sela Oborci dolaze međugradskim autobusom pa ponekad malo zakasne. Ubrzo stigoše i stipendisti i Vahida izloži što je

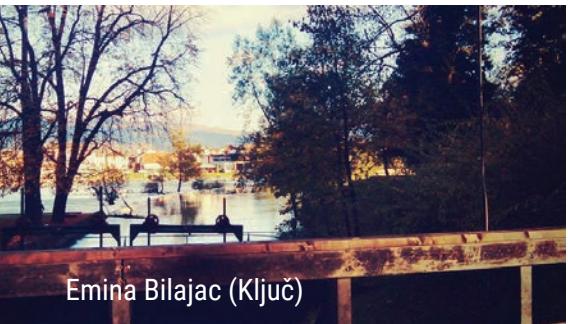
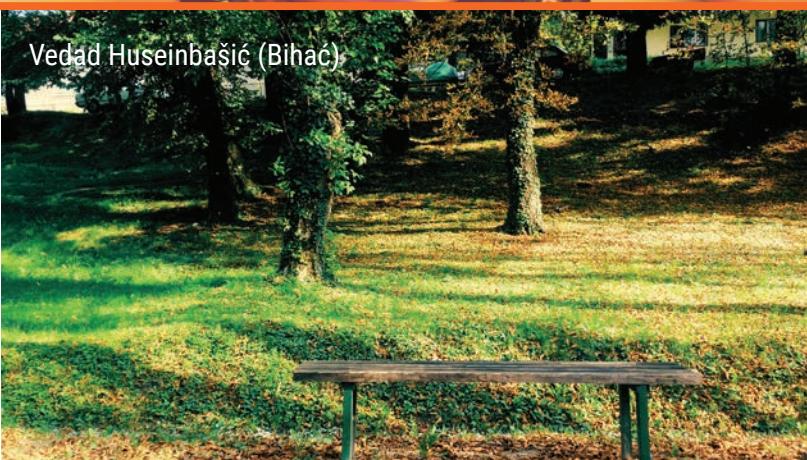

pripremila za danas. Djeca mi objašnjavaju kako su jučer proveli druženje, hvale se da im je jako lijepo sa Vahidom. Vidim da su ozbiljno shvatili ovo druženje pa se pozdravih i uputih za Jajce. Kratko iza 11 sati stigoh pred zgradu Opštine/Opcine u Jajcu. U maloj sali Opštine/Opcine Keljalić Jasmin i Žilić Emina druže se sa učenicima srednjih škola. Jasmin mi se požali da nije položio sve ispite te da će najvjerovaljnije morati napustati fakultet jer zna da više neće dobijati stipendiju Fondacije Hastor. Emina se pohvali da je dala sve ispite. Učenici ih pohvališe da se lijepo druže i da imaju puno koristi od ovih sastanaka. Poslije kraćih uputa krenuh za Bosanski Petrovac. Lijep, sunčan dan, a Altea 4 sa mogućnošću i do 250 kilometara na sat dozvoliše mi da prije 13 sati stignem u prostorije Crvenog Krsta u Bosanskom Petrovcu. U prostoriji za stolom ispred laptopa jedan mlađi muškarac i Amila Bešić sjede. Poslije pozdrava pitam gdje su djeca i Amila mi odgovori: „Pustili smo ih kući prije 20 minuta“. „A gdje je Dženita?“ I ona je kod kuće! Otišla bih i ja ali ja imam jedan drugi projekat zbog koga sam tu. Mogu je pozvati ako treba?“ „Daj mi broj, ja ću je pozvati.“ Bijaše mi i žao i krivo što sam prevadio toliki put, a nisam se susreo sa stipendistima iz Bosanskog Petrovca. Pozvah Dženitu telefonom te im ukazah na grešku i rekoh da ovo obrazlože pismeno administraciji, a Komisija za dodjelu stipendija će im reći svoje. Ubrzah polazak za Bihać kako bih prije 14 sati stigao u Unsko-sanski koledž da se bar tamo

sretnem sa studenticama Nedžmom i Eminom i stipendistima sa kojim volontiraju. Tačno u 14 sati pred zgradom Unsko-sanskog koledža srete me radnik na održavanju čistoće i kaže da u zgradi nema nikо. Opet hladan tuš. Prozivam Nedžmu koja tvrdi da su odjavili volontiranje. Pitam je zašto meni nije javila. Nema odgovora. Uputih je da se pismeno obrate i ona i Emina administraciji. Krenuh za Bužim. Na zakazanom mjestu u Bužimu nema Adisa. Prozivam ga, javi mi se od kuće. Ote mi se uzdh: „Uh, uh, uh!“ Kako ću naići pored njegove kuće na povratku za Vogošću, rekoh mu da pristavi kahvu. U 16 sati stigoh u Konjodor. Sa pitanjem za zdravlje i zamor Adisova majka prinese kahvu. Ja pijem kahvu, a kahva mene. Neki čudan osjećaj me iznutra rastrgava. Adis reče roditeljima da je napravio takvu grešku da će možda ostati bez stipendije. Muk. Kako to već i biva u ovakvim situacijama. Majci mu se ote tih uzdah, a babo reče: „Što nisi ranije mislio?! Znao si i znaš da te mi bez stipendije ne možemo slati na fakultet, pa ti sad idi i fizički krampom i lopatom zarađuj sebi komad hljeba, ako i toga bude. Ti znaš da su ti prvo obaveze prema fakultetu, pa prema Fondaciji. A pravila i Fondacije i fakulteta znaš.“ Svidje mi se ovako rezonovanje roditelja pa samo dodadoh: „Adise, čuo si oca? Predlažem ti obrati se administraciji, a Komisija će reći svoje“. Pozdravih se i krenuh prema Vogošći.

Ramo Hastor

/ OBJEKTIV

/ STIPENDISTA MJESECA

MARIZELA AVDIĆ

Marizela Avdić je, zahvaljujući svom velikodušnom angažmanu u radu Fondacije Hastor, a pogotovo zbog svog truda i zalaganja kao člana administrativnog tima proglašena Stipendisticom mjeseca oktobra.

Rođena je 1995. godine u Tuzli. Osnovnu školu je završila u Semizovcu kao učenica generacije što svjedoči o njenim uspjesima i velikoj aktivnosti u vannastavnim sadržajima. Nakon osnovne škole odlučuje upisati Prvu gimnaziju u Sarajevu koju završava sa odličnim uspjehom i kao Ponos generacije. Trenutno je studentica treće godine Fakulteta za saobraćaj i komunikacije u Sarajevu na smjeru Komunikacijske tehnologije. Govori engleski i njemački jezik. U slobodno vrijeme voli čitati knjige. Stipendistica Fondacije Hastor je osam godina i član administrativnog tima. Njen glavni moto je: Radite samo najbolje što možete. Niko ne može bolje od toga.

A za Fondaciju Hastor kaže: „Biti dijelom ove porodice znači biti sa najboljima. Imati bezrezervnu podršku ljudi koji prate moj trud i rad već godinama. Kroz različite segmente angažovanja, Fondacija Hastor nas uči da budemo tolerantni, pošteni i vrijedni članovi društva. Podstiče nas da uvijek dajemo svoj maksimum, te da svaki trud bude nagrađen.“

Sadžida Kosovac

Zahvalnica

1714 je razloga da zahvalimo što ste prepoznali rad Fondacije Hastor i svojim doprinosom učestvujete u izgradnji boljeg bosanskohercegovačkog društva i zajedno sa nama stvarate lidera i bolju Bosnu i Hercegovinu!

/ PISMO MJESECA

Draga Fondacijo Hastor,

Moje ime je Zejna Šarić i ovo je moje posljednje javljanje Vama u svojstvu formalnog stipendiste. Ovo je moja istinska zahvala za ono što radite za mene i druge. Ovo je moje priznanje, da bez Vas, vjerovatno danas mnoge stvari u mom životu ne bi izgledale kako izgledaju. A vjerujete da izgledaju jako lijepo, obećavajuće. Draga Fondacijo Hastor, ovo nije puko naklapanje uobičajenih fraza, ja se bolje izraziti ne mogu, ali mogu obećati da ako se u konačnici cjelokupni moj životni trud isplati, da će učiniti sve da dokažem da ja i dalje pripadam ovoj porodici. A opšte poznato pravilo jeste da se porodica mora pomagati, voljeti i paziti.

Moja profesorica Bosanskog jezika u srednjoj školi često je, podstičući nas na efikasno i kvalitetno izražavanje, znala spomenuti jednog poznatog mudraca koji je, održavajući predavanje pred mnogobrojnom publikom upitao prisutne da li oni žele da on govori bez pripreme (u tom slučaju će govoriti tri dana), ili žele da se pripremi (u tom slučaju će govoriti pet minuta). Publici naravno nije bilo jasno takvo razmišljanje mudraca, nama učenicima jeste. Ovo spominjem čisto da znate da imam na umu koliko je važno reći ono što želimo kratko i sažeto, međutim koliko god se pripremala bojim se da ovaj put neću i ne mogu uspjeti sve sažeti u samo nekolikom rečenica. Osam godina ne može stati na jedan papir. Osam godina - osam miliona zahvala. Osam godina - 2920 noći svjesnosti da postoji

neko, neko ko vas cijeni, podstiče da idete dalje i to ne zbog vašeg brata, oca, majke, zbog toga što ste lijepi, što imate lijep osmijeh, zbog toga što pripadate ovoj ili onoj naciji, ovom ili onom narodu, ovoj ili onoj političkoj orijentaciji, što živite u nekom posebnom, odabranom dijelu grada, već isključivo zbog onoga što radite, zbog vašeg truda, rada, zalaganja. Da li može osam miliona zahvala stati na jedan papir? Da li se može tih 2920 noći sažeti u nekoliko rečenica?

Možda bi to onom mudracu, već na početku spomenutom, pošlo za rukom. Meni ne može. Ali ja i nisam mudrac. Ja sam zvanično svršenica srednje škole. Odlična učenica Behram-begove medrese. Nezvanično, ako Bog da, ove godine studentica prve godine Političkih nauka u Ankari. Ja sam stipendistica Fondacije Hastor, najveće i najraznovrsnije porodice u Bosni i Hercegovini. Ja sam stipendista Fondacije Hastor, porodice u kojoj se svi članovi međusobno ne poznaju ali djele iste probleme, isti osjećaj ponosa i zadovoljstva kada dobiju svoj džeparac, kada znaju da i oni mogu olakšati svojoj porodici, roditeljima koji su možda na rubu egzistencije. Kada mogu pomoći njima i sebi, ne krađom, varanjem, već radom, svojim radom. Djele isti osjećaj nade da u ovoj državi ipak postoje itekako dobit razlozi zbog kojih jednog dana valja stati na njen bedem. U njenu odbranu, ne oružjem, već znanjem. Ja sam stipendista Fondacije Hastor punih osam godina, i bez obzira što

me neki, vrlo često slabo razumljivi životni putevi, odvode u nekim drugim pravcima, ja i dalje ostajem član ove porodice. Moje kolege debatantи bi znali reći: Jednom debatant, uvijek debatant, a ja će reći: Jednom stipendista, uvijek stipendista. Neću to reći čisto radi riječi, reći će to jer istinski mislim i vjerujem u ono što govorim. Kada sam krajem marta popunjavala aplikaciju za dobivanje stipendije u Turskoj, već tada sam razmišljala o onome što bih Vam trebala reći u slučaju da postanem student strane zemlje. Tada sam istinski željela, a iskreno i voljela bih to i ovog momenta dok pišem, da Vam izrazim istinsku zahvalnost. Međutim, život je pun nepredvidivih dešavanja, želje su jedno - mogućnosti drugo.

Ono što bih htjela da Vam na neki način i poklonim jesu materijalni dokazi moga truda i zalaganja u protekle četiri godine, koje vam dostavljam ovom prilikom. Želim Vam napomenuti da ste jednim velikim dijelom i Vi sami itekako zaslужni za njih. Dragi učitelju Ramu, dragi svi vi koji na bilo koji način gradite ovu porodicu, draga Fondacijo Hastor, svako dobro Vam želim, do sljedećeg susreta i nikad ni po koju cijenu ne zaboravite da se dobro dobrim vraća. Kad tad, ali ipak vraća.

Vaša Zejna.
Zejna Šarić
Kladanj